

Arrest

nr. 64 049 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn van Indiase nationaliteit, mijnheer geboren te Ahmedabad Guj op X en mevrouw te Ghuma Ahmedabad op X.

1.2. Bij schrijven van 7 december 2009 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 25 januari 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond was. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkenen wensen geregulariseerd te worden op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doen betrokkenen niet. Zij voegen heden een attest van werkbereid van de VDAB (dd. 16.11.2009 en 02.12.2009) toe aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn. Bijkomend hebben wij na een grondige studie van het administratief dossier — moeten vaststellen dat betrokkenen niet kunnen aantonen dat zij ononderbroken in België verblijven en dit sinds minstens 31.03.2007. Betrokkenen tonen op geen enkele manier aan wanneer zij het land binnenkwamen. Uit een document, voorgelegd door de gemachtigde van de Swaminarayan tempel in Antwerpen, kan afgeleid worden dat betrokkenen sinds 2008 in België zijn. Dit is een te kort verblijf om aanspraak te kunnen maken voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8B daar hun ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. Het feit dat betrokkenen sinds een tijdje in België zouden verblijven, werkbereid zouden zijn, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zouden hebben, volkomen geïntegreerd zouden zijn, de Nederlandse taal een beetje machtig zouden zijn, dat Dhr. (P.) zich aangemeld zou hebben hij het Huis van het Nederlands, een regelmatig bezoeker zou zijn van de Swaminaravan tempel en er geregeld vrijwilligerswerk voor zou doen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis. Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009. Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden. Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor de algemene en economische malaise indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor de algemene en economische malaise in India volstaat niet als grond voor een regularisatie. Wat betreft het feit dat veel landgenoten uit betrokkenen hun gehoorstreek in België zouden wonen; betrokkenen leggen hier geen bewijzen van voor en verklaren niet waarom dit feit op zich een grond zou vormen voor een regularisatie.”

De motivering van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2011, luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al. 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Verzoekers lichten hun eerste middel als volgt toe: *“Schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te*

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria en is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid. Immers, waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoekers aangehaalde (en niet betwiste !) elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden, precies omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19 juli 2009 en welke klaarblijkelijk de enige zijn die bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking werden genomen. Alhoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie die verzoekers aanhalen. Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering van eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan zou zijn. Dit is precies wat met de bestreden beslissing gebeurt. In de 4de alinea van de motivering van de bestreden beslissing leest men immers na een recapitulatie van de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering: ‘... Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.’ Waar de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de ingeroepen elementen van integratie en lokale verankering, wordt er dus meteen aan toegevoegd dat deze (indien als bewezen aanvaard) toch niets zouden afdoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructies en waaraan verzoekers niet zou voldoen. De motivering laat verzoekers echter in het ongewisse over het waarom van het niet meenemen in de beoordeling van de aangevoerde elementen van integratie. De geciteerde zinsnede uit de motivering geeft immers zeer duidelijk weer dat alhoewel men blijkbaar op de hoogte is van de tal van aangehaalde elementen van integratie en verankering, men hieraan zondermeer voorbij gaat omdat deze geen afbreuk doen aan de criteria van de instructie welke zodus de enige criteria zijn die in aanmerking worden genomen, niettegenstaande de vernietiging ervan. De bestreden beslissing stelt immers geenszins dat deze elementen op zich onjuist of onvoldoende zouden zijn voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat zij niet als grond voor regularisatie kunnen weerhouden worden enkel en alleen omwille van de criteria van een inmiddels vernietigde omzendbrief waarbij de aangetoonde elementen van lokale verankering en integratie dienen samen te gaan met een bepaalde verblijfsduur en de voorlegging van een arbeidsovereenkomst die aan bepaalde voorwaarden voldoet. De overweging dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de vernietigde criteria toch te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid doet hieraan geen afbreuk. Het siert de Staatssecretaris dat hij het vertrouwen van talloze rechtzoekenden die sedert 15 september 2009 een aanvraag indienden op basis van de instructies niet heeft willen beschamen na de vernietiging ervan door de Raad van State op slechts enkele dagen voor het aflopen van de aanvankelijk voorziene periode. Eén en ander kan echter geenszins worden begrepen in die zin dat de voornoemde criteria, na hun vernietiging, de enige nog bestaande voorwaarden zouden zijn om voor regularisatie in aanmerking te komen. Een afwijzing van een regularisatieverzoek enkel en alleen onder verwijzing naar de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 (waarvan men eerst zelf opwerpt dat ze werden vernietigd), is derhalve niet afdoende gemotiveerd. De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie. De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd”.

2.3. Bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt vooreerst dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751). Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004 nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. De bestreden beslissing is evenwel genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt.

2.4. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dat verzoekers niet voldoen aan de criteria van 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 aangezien verzoekers geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract konden voorleggen en zij tevens niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarde.

2.5. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Verzoekers wijzen er meermaals op dat de instructies van 19 juli 2009 de Raad van State werden vernietigd in het arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt het bestuur inderdaad gebruik van de criteria van de instructies van 19 juli 2009. Hierbij dient benadrukt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van voorliggende aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag, heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat het bestuur dan ook vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat het bestuur willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie uitdrukkelijk te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan het bestuur geen willekeur worden verweten. De instructies van 19 juli 2009 tonen aan dat het loutere feit van integratie niet volstaat opdat een aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond zou worden verklaard. Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun stelling als zou de bestreden beslissing aangetast zijn door een manifeste tegenstrijdigheid. Evenmin tonen verzoekers een schending van de motiveringsplicht aan.

2.7. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk *“de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de vreemdelingenwet”* vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen: dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden. dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

2.8. In het licht van bovenstaande, ziet deze Raad overigens niet in welk belang verzoekers hebben bij het uiten van hun kritiek, daar immers hun aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd en dat zij derhalve geacht worden buitengewone omstandigheden aangetoond te hebben die rechtvaardigen dat zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging in België indienen.

2.9. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet immers voorts niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.10. De gemachtigde vermocht aldus wel degelijk in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoekers zich uitdrukkelijk beriepen en waardoor de gemachtigde geenszins de formele motiveringsplicht heeft geschonden. Aldus kon de gemachtigde na te hebben vastgesteld dat verzoekers zich beroepen hebben op punt 2.8B van de instructie doch niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarde noch aan de voorwaarde van voorlegging van een arbeidscontract, wel degelijk oordelen dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie niet volstonden als grond voor regularisatie. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

2.11. Verzoekers hun betoog lijkt er voornamelijk op gericht de Raad te overtuigen dat de door hun aangevoerde elementen van verblijf integratie, taalcursus, sociale relaties, werkbereidheid... wél van dien aard zijn om hun een verblijfsrecht toe te kennen. Dienaangaande verwijst de Raad nogmaals naar de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de Staatssecretaris beschikt. Het komt geenszins aan de Raad toe om het dossier van verzoeker te gaan herbeoordelen. De Raad is niet bevoegd om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet om de motieven te weerleggen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.12. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekers lichten hun tweede middel als volgt toe: *“Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie. Waar de Wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier. Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekenis en draagwijdte, minstens de geest van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, miskend. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”*

2.14. Verzoeker zijn de mening toegedaan dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid vernauwd wordt doordat er gekeken wordt naar het voldaan zijn van criteria die sedert de vernietiging door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben.

2.15. Verzoekers hun betoog komt erop neer dat er onderscheid gemaakt dient te worden tussen enerzijds de discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009, maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien door het uitvaardigen van de instructie verwerende partij niets anders gedaan heeft dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.16. De Raad herhaalt dan ook dat het bestuur vrij is om binnen haar ruime wettelijke discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf gegrond verklaart en deze zodoende toekent. Door binnen het kader van diens discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen, als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Verzoekers tonen niet aan dat binnen die ruime wettelijke discretionaire bevoegdheid de criteria voorzien in de instructies niet meer mogen worden toegepast, waardoor verzoekers hun kritiek niet dienstig is. Evenmin wordt aangetoond dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hier tot een kennelijk onredelijke beslissing heeft geleid. Een schending van artikel 9bis wordt niet aangetoond.

2.17. De Raad merkt op dat de instructie van 19 Juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep”*. Door aldus te handelen wijkt het bestuur niet af van het gestelde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet of installeert het geen afwijkend regime, doch maakt het de invulling die zij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat zij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

2.18. Het gegeven dat de bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 laat dan ook op zich niet toe te besluiten dat het bestuur zijn discretionaire bevoegdheid op een wijze heeft toegepast die strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verschillende door verzoekers aangehaalde elementen worden beoordeeld in het licht van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekers betwisten de gedane beoordelingen niet en tonen evenmin aan het bestuur nagelaten heeft met bepaalde elementen rekening te houden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook oordeelt dat verzoekers *“op geen enkele andere wijze aantonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden.”*

Het tweede middel is niet gegrond.

2.19. In een derde en laatste middel werpen verzoekers de schending op van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht.”*

2.20. Verzoekers lichten hun derde en laatste middel als volgt toe: *“Schending van de Beginselen van Behoorlijk Bestuur: De Zorgvuldigheidsplicht Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.”* (SUETENS, L.P. en BOES. M., *Administratief Recht*, Leuven, Acco. 1990, 31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing. Aangezien de instructies dd. 19 juli 2009 werden vernietigd vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de criteria van de instructies, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen, in het bijzonder deze m.b.t. de lokale verankering en integratie. Geenszins werden de aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering aan een onderzoek en beoordeling onderworpen. doch deze worden eenvoudigweg als irrelevant terzijde geschoven onder verwijzing naar een instructie welke inmiddels vernietigd werd en dus niet meer tot het Belgisch positief recht behoort. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.”

2.21. Verzoekers menen dat onzorgvuldig werd gehandeld doordat de aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering niet aan een onderzoek en beoordeling werden onderworpen, doch eenvoudigweg als irrelevant werden terzijde geschoven.

2.22. Vooreerst wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in de bespreking van het eerste middel. De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekers zich in hun aanvraag beroepen hebben op punt 2.8B van de instructie, doch niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarde, noch aan de voorwaarde van voorlegging van een arbeidscontract, zodat de gemachtigde wel degelijk vermocht te oordelen dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie niet volstonden als grond voor regularisatie.

2.23. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit de lezing van de motivering blijkt evenwel dat het bestuur de aangehaalde elementen uit de aanvraag van verzoekers heeft onderzocht en gewogen maar dat deze niet konden weerhouden worden. Verzoekers betwisten de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd op zich niet en al evenmin voeren zij aan dat deze feiten foutief zouden zijn gekwalificeerd door het bestuur of tonen zij het tegendeel aan met minstens een begin van bewijs. Een schending van het aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

Het derde en laatste middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC